

הכלב הנאמן

אגדה יפנית

הסתקרן , לקח את האת והלך אחרי הכלב.
הכלב שמח על כך מאוד והתחיל לקפץ סביבו
תוך נביחה עליזה, עד שהאישה יצאה מהבית
לשמע זאת.

הזקן רצה לדעת האם הכלב באמת מצא דבר
מה והתחיל לחפור במקום, ותוך זמן קצר האת
נתקל בעצם קשה. האיש התכופף והוציא
קופסה גדולה, מלאה מטבעות זהב. הקופסה
הייתה כבדה מאוד ורק שניהם ביחד יכלו
לסחוב אותה ולהביא הביתה. תוכלו לתאר
לעצמכם איזו ארוחה קיבל הכלב באותו הערב!
עכשיו, כשהיו כבר עשירים הם יכלו לתת לו כל
יום את מה שרק כלב אוהב לאכול והכריות
עליהן הוא ישן בלילה לא היו מביישות אף
נסיך.

הסיפור על הכלב וקופסת האוצר התפשט
בכפר ושכן אחד שלהם, שגינתו גבלה לגינת
הזקנים, התחיל לקנא בהם, עד כי לא יכול היה

לפני זמן רב חיו בכפר איש ואישה זקנים. ילדים
לא היו להם אך היה להם כלב קטן, אותו אהבו
מאוד. הוא היה יפה וצייתן ולא גרם לצרות, כפי
שלפעמים גורמים ילדים. הבעלים טיפלו בו יפה
והוא תמיד היה בקרבתם, בבית ומחוצה לו.
יום אחד הזקן עבד בגינה, עם הכלב כרגיל
לידו. חם היה בבוקר והאיש הניח הצדה את
אתו וניגב את מצחו ואז ראה שהכלב מתחיל
לרחרח ולגרד תחת עץ, במקום לא רחוק. לא
היה בכך דבר מיוחד כי כך נוהגים הכלבים,
והזקן המשיך את עבודתו, אבל אז הכלב בא
אליו בריצה ובנביחה חזקה, והמשיך לרוץ הלוך
וחזור בינו לבין עץ התאנה שם גירד קודם.
כך הוא עשה פעמים אחדות עד שהזקן

לאכול או להרדם בלילה. הוא האמין שאם הכלב הצליח לגלות אוצר בגינה של שכניו, הוא יוכל לעשות זאת גם בגינתו. לכן הלך לזוג הזקנים בעלי הכלב, וביקש שיתנו לו את חית המחמד שלהם לזמן מה, כדי שגם הוא יוכל להיות עשיר.

"איך תוכל לבקש דבר כזה?" ענה הזקן "אתה יודע כמה אנחנו אוהבים אותו והוא תמיד לידנו."

אך השכן ביקש וחזר וביקש כל יום, עד שהזקנים הסכימו לתת לו את הכלב ללילה אחד או שניים.

מיד הוא שחרר את הכלב בגינתו, אך זה רק רץ מסביב כל היום והאיש נאלץ להמתין בסבלנות.

למחרת הוא פתח שוב את דלת ביתו והכלב פרץ החוצה לגינה ומיד התחיל לגרד במרץ לרגלי עץ גדול.

האיש קרא לאישתו שתביא לו את ורץ אל הכלב בתקווה למצוא אוצר. אך כשחפר במקום לא מצא שם אלא עצמות ישנות ומסריחות כל כך, שלא יכול לעמוד על יד החפירה.

הוא התחיל לכעוס נורא על הכלב, חטף גרזן והרג אותו במקום. אבל אז נזכר שעליו להחזיר את הכלב לזקנים. בלית ברירה הוא העמיד פני מתאבל והלך לגן השכנים.

כאילו ממש בוכה אמר "הכלב שלכם מת פתאום, למרות שדאגתי לו יפה וקיבל אצלי הכל מה שרק רצה. חשבתי לספר לכם מיד את הבשורה העצובה."

הזקן בכה מאוד על מות כלבו האהוב, לקח אותו וקבר תחת עץ התאנה, שם איפה הכלב מצא את האוצר. הוא ואישתו התאבלו ימים שלמים ושום דבר לא יכול היה לנחם אותם. עבר זמן והאיש הזקן חלם חלום ובו הופיע הכלב ואמר לו לכרות את עץ התאנה שמעל

קברו ומהעץ לעשות מכתש.
כשהזקן התעורר בבוקר והתחיל לחשוב על
חלומו, לא נטה לכרות עץ שנתן פרי רב כל
שנה. לכן התייעץ עם אישתו. אך היא לא חשבה
רגע אחת ואמרה כי יש להשמע לעצתו של
הכלב. לכן הם כרתו את העץ ועשו ממנו מכתש
יפה.

כאשר הגיע עת קציר האורז הם הורידו את
המכתש מהמדף, הכניסו לתוכו גרעינים
והתחילו לכתוש והנה..
גרעיני האורז הפכו מיד למטבעות זהב. שוב
שמחו הזקנים על העושר ושוב ברכו את זכרו
של הכלב הנאמן שלהם.
מובן שדבר המכתש נודע ברבים, והשכן הקנאי
בה אל הזקנים וביקש את המכתש בהשאלה.
קשה היה להם להפרד ממכתש הפלא אבל
מאחר שלבם לא יכול לסרב נתנו לו אותו.
השכן הביא את המכתש הביתה, שם בו חופן

אורז ויחד עם אישתו התחילו לכתוש. אך
במקום מטבעות זהב הפך האורז לגרגירים
מסריחים, עד ששניהם ברחו משם, אחרי
שמרוב כעס שברו את המכתש והדליקו באש
את השברים.
הזקנים התעצבו כמובן מאוד כשנודע להם על
גורלו של המכתש וכל ההסברים ותירוצים של
השכן הקנאי לא ניחמו אותם.
אבל באותו הלילה הופיע שוב הכלב בחלום של
בעליו ואמר לו לאסוף את אפר של המכתש
השרוף ולהביאו הביתה. ועוד אמר שכאשר
יגיע לאזור דאמיו, הנסיך השולט בחלק זה של
הארץ, עליו ללכת לדרך שבה תעבור התהלוכה
וכשזו תהיה כבר קרוב, לפזר את האפר על כל
עצי הדובדבן שבסביבה. אזי הם יפרחו, כפי
שעוד לא פרחו עצי דובדבן מעולם.
הפעם הזקן כבר לא התייעץ עם אישתו אלא
הלך ישר לבית שכנו ואסף את אפר המכתש

השרוף. הוא שם אותו בזהירות בתוך כלי חרסינה והלך איתו לדרך בה אמור היה לעבור הנסיך דאמיו. שם ישב והמתין. עצי הדובדבן היו ערומים לגמרי כי היה זה עוד חודש לפני זמן הלבול הראשוני שלהם. הזקן לא המתין זמן רב, כשענן אבק הופיע מרחוק בדרך, והוא ידע כי זו התהלוכה של הנסיך דמיו. ואמנם כך היה ואנשי התהלוכה לבושים היו בבגדים מפוארים, וכל הקהל שעמד לאורך הדרך נפל על הפנים לפני השליט הגדול. רק הזקן לא השתחוה וכאשר הנסיך ראה זאת, אמר לאחד מחייליו לברר מדוע הוא לא נוהג לפי מנהג הארץ. אך טרם הגיע החייל אל הזקן, זה טיפס על עץ הקרוב ופיזר את האפר למרחק. באותו הרגע פרחים לבנים נהדרים הופיעו על כל העצים. לפליאתו של הנסיך לא היה קץ. הוא בירך את הזקן והמטיר עליו מתנות יקרות רבות.

לא פלא שהשכן הקנאי שמע אף הוא על מזלו של האיש הזקן, בעל הכלב. הוא בא מיהר למקום בו שרף את המכתש ואסף את שאריות האפר שעדיין היה שם. הוא לקח את האפר לדרך בתקווה שהפעם יצליח טוב יותר מהזקן. וכשראה את הנסיך דאמיו מתקרב, זרק חופן של אפר על העצים, אך אלה לא פרחו כלל. להפך. האפר הועף עם רוח לעיניהם של הנסיך ושל חייליו וגרם להם לצריבה בעיניים עד דמעות. הנסיך ציווה לתפוס את האיש וכלא אותו במרתף ארמונו לשנים רבות. וכשחזר האיש מהכלא אף אחד בכפר לא רצה להתקרב אליו והוא עזב את כפרו ונדד בודד ועלוב בשארית חייו.